

raab; dem har jo rigtignok den nuværende Kvassalverlovgivning undtaget, men derimod er Forklaringen af dette Begreb temmelig usikker; thi til Hunsraad regnes f. Ex. Kamferbraaber, Hoffmansbraaber, Amerikansk Olie og saadant Noget; men, vilde Nogen sige til en Patient: Brug det to til tre Gange om Dagen, og tag saa eller saa mange Draaber ad Gangen, saa kaldt han ind under Kvassalverloven og blev dømt som Kvassalver, naar det blev anmeldt.

Den ærede Justitsminister undrede sig før over, at jeg gif saa vidt i Motiveringen af min Forespørgsel, som jeg gjorde; men det forekommer mig at være ganske naturligt; thi det gjælder i dette Tilfælde som i saa mange, at det er bedst at forlange Meget, da man jo nok veed, at man ikke saaer saa Meget, som man forlanger; og saa er der dog altid Noget at slaae af paa. Jeg har hentydet til begge Dele, baade Ophævelse og Forandring, idet jeg dog ikke bestemt stod paa, at den hele Kvassalverlovgivning skulde ophæves, men kun med Bestemthed fordrede, at den skulde forandres. Jeg er aldeles enig med den ærede Minister i, at det Begreb om Kvassalveri, der nu er det herskende i Lovgivningen, ikke er det fremherskende imellem Folk. Det legale Begreb trænger til en stor Forandring og en nærmere Bestemmelse. Venevæbningen Kvassalver bruges jo navnlig endnu saadan iflæng og lidt saa forunderligt, at det er bekjendt, at de autoriserede, examinerede Læger, baade her i Landet og overalt i Europa, baade i Tale og Skrift skjæle hinanden ud for Kvassalver over en lav Sko; jeg kan anføre hele Skrifter, som indeholde Bedømmelser af den Art af endog saa berømte Læger, baade tyske, danske og engelske, — jeg vil blandt Andre nævne f. Ex. Lode, — og hvor den store Skare af autoriserede Læger skjæles langt værre ud end ellers de almindelige Kvassalvere. Dette er bekjendt og bliver mere og mere bekjendt iblandt Befolkningen, og det vækker i Sandhed ingen Tillid til de autoriserede Læger. Det er saa almindeligt bekjendte Ytringer, at jeg ikke her nærmere skal inblade mig paa dem; men hvad jeg har sagt, kan jeg bevise, thi det foreligger trykt, det staaer paa Prent. Dette synes mig

virkelig i det Hele taget, og navnlig da det jo tager til, at tyde paa Nødvendigheden af nogen Forandring i Kvassalverlovgivningen. Hvorvidt Nogen, naar der blev givet noget mere Frihed, vilde søge Erhverv ved saaledes at praktisere, kan man jo ikke bestemt sige, men Månge, og det navnlig Saadanne, som staae i andre Stillinger, og for hvem denne Praktiseren kun blev en Biting, vilde ganske vist ikke søge noget Erhverv derved, men kun træde til og udøve denne Virksomhed paa bestemt Forlangende af Vedkommende.

Naar den ærede Minister har omtalt, at man i andre Lande, hvor der har været ubunden Frihed i saa Henseende, igjen har begyndt at gjøre Indskrænkninger deri, vil jeg ikke betvivle, at det virkelig forholder sig saaledes. Det kan være, at der i England er udkommet Parlementsakter, som have uddiget Straffebestemmelserne for utilsadelig Anvendelse af Lægemidler; men der er sikkert ingen Parlementsakt udkommen i England, som har indskrænket den personlige Frihed. — Skulde jeg ikke have forstaaet § 6 i Forordn. af 5te September 1794 rigtigt, saa er dette i alt Fald temmelig undskyldeligt. Jeg kan imidlertid ikke af hvad der er fremsført indsee Urigtigheden af min Forstaaelse af Paragrafen; thi der staaer udtrykkelig: „Skulde Nogen, som ikke er egentlig Læge, have erhvervet sig udmærket Kundskab og fortrinlig Duelighed i en eller anden enkelt Deel af Lægekunsten, eller i at helbrede en eller anden Sygdom, da kan han, naar han med Amtmanden eller Fysici Vidnesbyrd godtgjør at besidde fornævnte Egenkab, vente gennem Rancelliet at erholde Tilladelse til at praktisere o. s. v.“ Men hvorledes skal han godtgjøre sin Berettigelse til at erholde denne Tilladelse til at praktisere? Dog vel ikke gennem en Examination, saaledes som man i den senere Tid har søgt at forklare det? Nei, ved at helbrede en Sygdom. Det er den historiske Gang, at naar Nogen var bekjendt for at kunne helbrede Syge, erholdt han denne Tilladelse, og vi have jo mange Exemppler paa, at kloge Mænd og Kvinder have helbredet selv udmærkede Læger, saaledes den kloge Rone, der, som bekjendt, helbrede Konferentsraad Fenger, hvem hele Fakultetet ikke formaaede at helbrede. Hun fik